

Slovo od šole

Zdaj zadnji dan smo v šoli.
Srce mi govori:
Takole vkup nikoli
ne bomo več prišli.

Res bile so težave,
ko v šolo sem prišel —
a zdaj sem bistre glave,
da zvezde bi preštel.

Učiteljem zahvala
najprvo naj velja:
Kar šola nam je dala,
ne bo šlo iz srca.

Drug drugemu želimo
v življenju srečo vso
in vse si odpustimo,
kar kdaj ni prav biló.

Tako kot čas učenja
minulo nam bo vse —
najlepši čas življenja
pa vendar v šoli je.

Milan Skrbinšek

Kako smo otroci igrali »Trnuljčico«

(Konec.)

Lahko si predstavljate, kakšne težave sem imel sam s seboj, ko sem moral masko lakaja zbrisati z obraza ter se našminkati na novo, da se prelevim iz sluge v kraljevega princa. Vzel sem cunjo, da bi si zbrisal razuro — črno mastilo — z lic. Saj bi bilo še kako šlo, če bi bil takoj našel zrcalo, ki so mi ga bili soigralci nekam založili. Iskal sem ga sicer nekaj časa z veliko nestrpnostjo, kajti na odru se je medtem igra nadaljevala in trenutek mojega drugega nastopa, ko naj bi se kot kraljevič pojavil pred začaranim gradom, se je bližal. Nisem si upal izgubljati kaj več časa ter sem brisal po licih kar na slepo. Ko sem mislil, da sem razuro že zbrisal z lic, sem potegnil s cunjo še čez oboje močnih črnih obrvi. Od razburjenja mi je pot kar lil z obraza, pa sem si ga s cunjo hlastno otiral.

Slišal sem skozi okno, kako se je dejanje bližalo h koncu, zato sem začel z veliko naglico slačiti lakajsko obleko, da se opravi kot kraljevič. Ni treba, da vam pravim, kako mi je šlo pri tem vse narobe. Kot lakaj sem imel na sebi črne kratke hlače, črne nogavice in nizke črne čevlje, kot kraljevič pa rdeče hlače, bele nogavice in bele čevljičke. Sezul sem se še precej hitro, a z nogavicami, ki so bile za predstavo sveže oprane, je bil križ. S težavo sem jih potegnil z nog; a s še večjo muko sem si s tresočimi rokami nadel bele. Hlače so bile hitro premenjane, a beli dekliski čevljički, ki sem jih bil dobil zadnji trenutek, so mi bili tako tesni, da sem jih komaj nataknil.

Kar zaslišim, da se je zastor zagrnil, in tudi ploskanje mi je naznanilo, da je dejanja konec. Eden igralcev plane skozi okno v sobo in vzklikne: »Milan, hitro se pripravi, tvoja slika je na vrsti!« In res so začeli na odru že zastirati okna oziroma »vrata« z bršljanom, ki smo ga natrgali, da nam je služil namesto trnja. Treba se je bilo požuriti. Hlastno si ogrnem rdeč plašček ter si natakнем klobuk. Bil je to star črn ženski klobuk s širokimi kraji in »nojevim« perjem. Barok nismo imeli, pa sem si ga poveznil kar tako na glavo. Nisem se zavedal, da nisem bil videti s svojimi kratkimi lasmi pod košatim klobukom kar nič pravljičen.

Hvala Bogu, bil sem končno opravljen in ves srečen in ponosen sem se postavil pred svoje soigralce.

A moja samozavest je nenadno splahnila!

Okoli mene je vse glasno završčalo: »Zamorec! Zamorec!«

Večina soigralcev se je zagnala v krohot, a nekateri, ki so se zavedali usodnosti moje nesreče, so kar prebledeli.

»Takšen vendar ne moreš na oder!« so vzklikali.

»Zakaj ne?«

»Ali ne vidiš, kakšen si?«

»Hahaha, pogledjte zamorca, hahahaha...!« so se krohotali drugi.

Zrl sem vanje ves zmeden in preplašen.

»Na, poglej se!« mi de eden, ki je medtem našel zrcalo, ter mi ga pomolil pred obraz.

Pogledal sem v zrcalo in se kar sesedel. Bil sem po licih in po čelu poln črnih in sivih marog; samo nos je štrlel iz obraza kakor bela vrana sredi jate črnih gavranov.

»Črno mastilo razure in obrvi!« mi je šinilo v glavo. Ko sem si hotel zbrisati masko lakaja z obraza ter si otiral pot s čela, nisem imel zrcala, pa nisem opazil, kako sem si »razuro« razmazal po vsem obrazu.

Hitro sem pograbil drugo cunjo, jo pomočil v vodo in poskušal zamorca — oprati. Končno sem bil toliko očiščen, da sicer res nisem več bil zamorec, a šel sem vseeno precej potrtn na oder, kajti koža mojega obraza nikakor ni bila tako nežno bela, kot so jo imeli lepo naslikani kraljeviči v knjigi pravljič.

A ko se je zastor dvignil in sem stopil na oder, sem poskušal pozabiti na to žalost, saj sem moral misliti na besedilo svoje vloge in na svojo igro. In ker občinstvo ni vedelo, kaj se je »za kulisami« godilo — kako se je lakaj spremenil v zamorca, a zamorec v kraljeviča in ker sem se od razburjenja tudi še med igranjem tresel kakor šiba na vodi, da je občinstvo mislilo, da je to le moje tako silno čustveno igranje, se ni nihče zasmeljal.

Nasprotno, ves prizor je občinstvo zasledovalo z veliko napetostjo. In vse bi se bilo lepo in srečno končalo, da se ni Trnuljčica, ki je prej vsa pravljična lepo spala, takrat, ko jo je kraljevič s poljubom prebudil ter je polagoma vstala in vsa vzradoščena naglo stopila k svojemu rešitelju — dolgega krila nevajena — spotaknila, da bi bila padla z odra, če ne bi bil v zadnjem hipu neki dijak iz občinstva priskočil ter jo podprl!

Res, zgodila se je skoraj velika nerodnost, ki bi bila konec igre čisto pokvarila, občinstvo bi se bilo zasmejala in vsa lepota pravljičice bi bila šla po vodi.

Ker se je pa Trnuljčica z dijakovo pomočjo v zadnjem hipu še ujela, občinstvo ni moglo priti do smeha. Nasprotno, ko se je kraljična spotaknila, je občinstvo tesnobno vzkliknilo in bilo nato nad vse srečno, ko jo je držal kraljevič — drugič rešeno! — v objemu.